

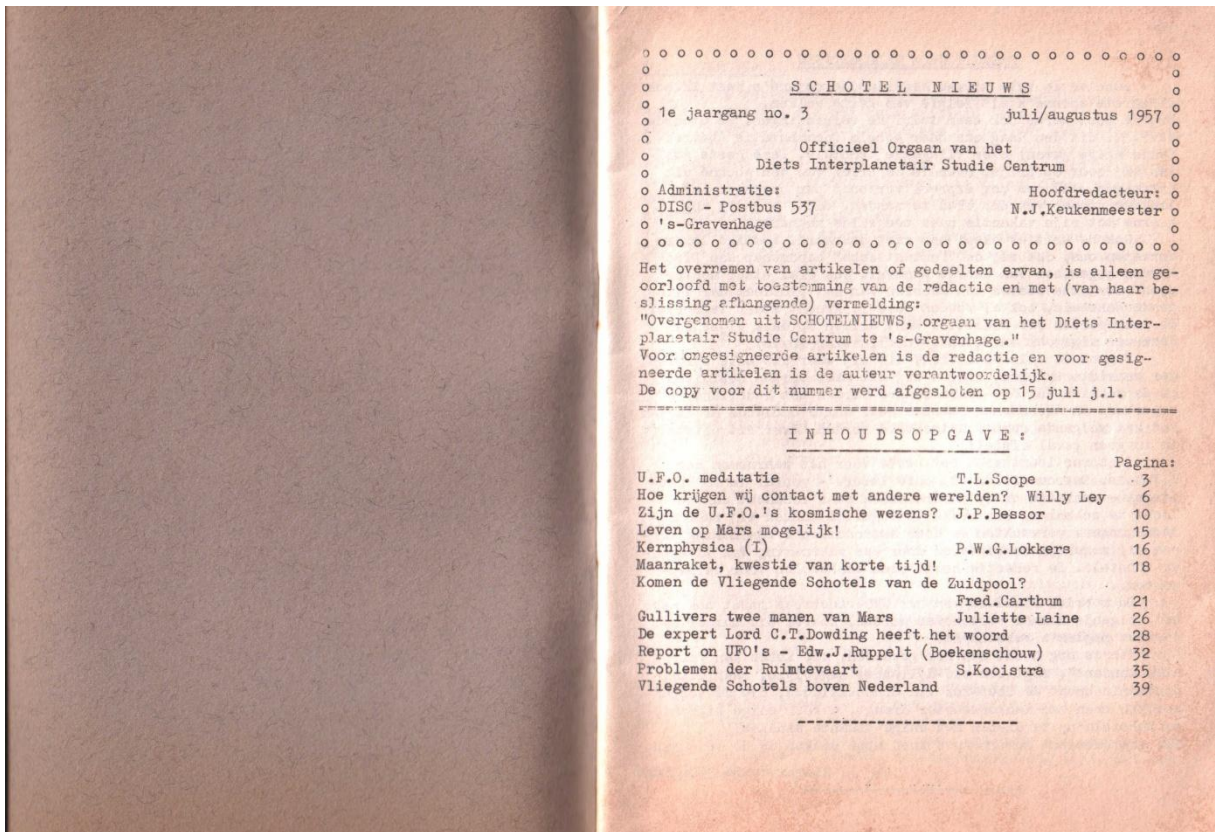
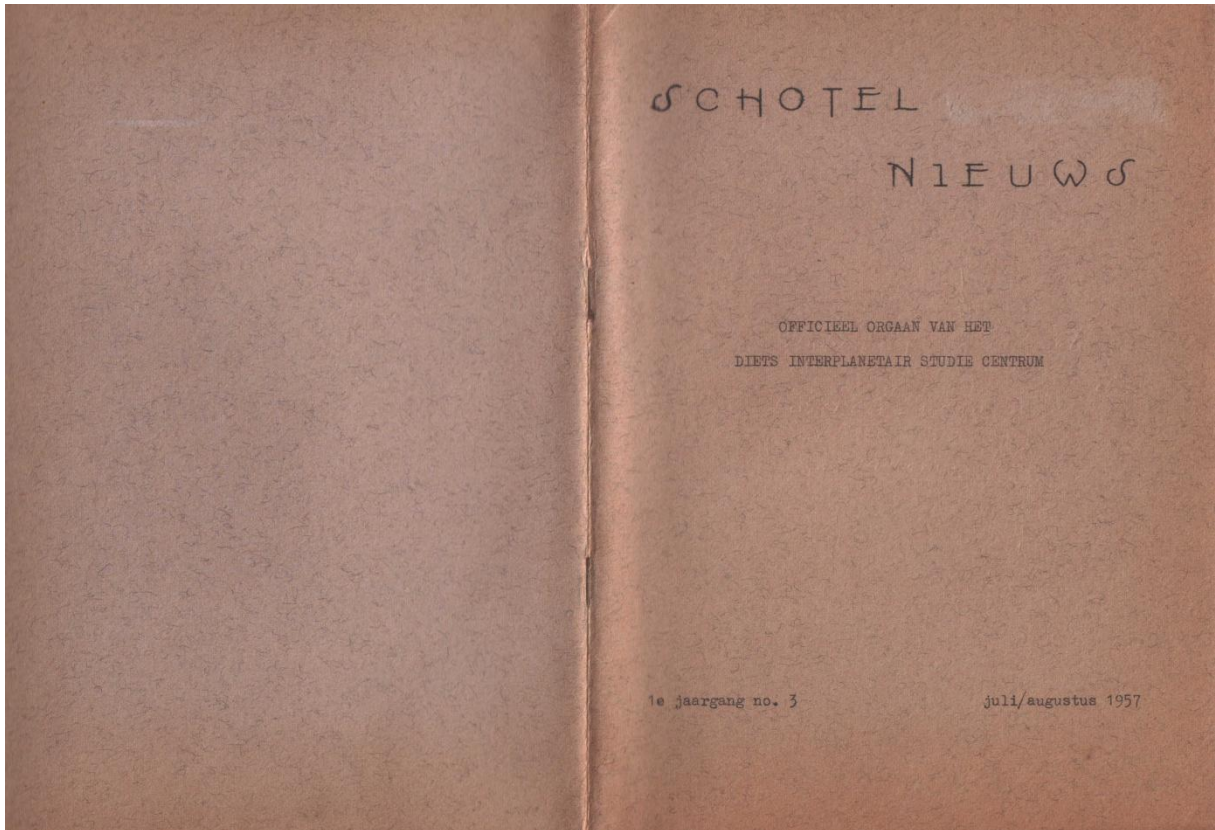
Schotel Nieuws DISC nr. 3 1^e jaargang – juli/augustus 1957

Plativolo is een serieuze studiekering en dat is ook het nieuwe studiecetrum 'DISC', dat Johan Keukenmeester en S. Kooistra oprichten na hun aanvaring met Dorsman bij Plativolo. Hun 'Diets Interplanetair Studie Centrum' (DISC) is gevestigd aan de Veenkade 30 te Den Haag. (Het na 1945 in onbruik geraakte woord Diets - Middel-Nederlands - is alleen bedoeld om de afkorting 'DISC' te bereiken, oftewel 'schotel'.) Voorzitter en tevens hoofdredacteur Keukenmeester en zijn technisch adviseur Kooistra, geven vervolgens met redelijk succes het orgaan 'Schotel Nieuws' uit, later wordt dat een tweemaandelijks tijdschrift met de naam 'Disc-Digest'.

Voor de complete geschiedenis van Plativolo en wat meer info over het Diets Interplanetair Studie Centrum (DISC) gaat u naar:
<http://www.ufowijzer.nl/tekstpagina/Plativolo1.htm>

Voor betere leesbaarheid: op de taakbalk kunt u het document op bijvoorbeeld 200% zetten.

REDACTIONELE MEDEDELINGEN

Behalve de vele nieuwe Nederlandse abonné's heet ik ook de eerste abonné's uit België van harte welkom. Bij de post waren ook weer talrijke verrassingen. Zo stuurde Mevr. K. uit den Haag ons haar gehele documentatie (betreffende enige jaren) over Vliegende Schotels. Deze gestelde wij zeer op prijs, evenals de brief van een abonné uit Antwerpen, die ons per express verzocht per omgaande het laatste nummer van ons blad te zenden, omdat hij dit nog ~~ge~~arme met zijn vakantie naar zee wilde meenemen.

Ook de kritiek bleef ons niet bespaard. Sommige lezers verweten ons, dat wij de "fantastische" boodschap aan Disc hadden opgenomen van George Adamski. Ons blad staat echter open voor alle visies ten aanzien van het probleem der Vliegende Schotels, ook al zouden deze lijnrecht staan tegenover de denkbeelden der redactie. Want alleen op deze wijze kan deze een algemeen omvattende voorlichting geven.

Wegens de vele artikelen, die wij weer uit alle streken der wereld ontvingen, hebben wij dit maal moeten besluiten om de rubriek der UFO-waarnemingen alleen tot Nederland te beperken. En desondanks moesten weer enige boeiende artikelen tot het volgende nummer uitgesteld worden. Maar dit uitstel is in geen geval afstel!

De zomer leent zich het beste voor het waarnemen der U.F.O.'s. Daarom willen wij onze lezers - vooral in de kuststreek - aanraden om op zomervondens eens aandacht aan de lucht te schenken. Omstreeks 12 augustus kunnen wij weer meteorenregens verwachten en deze astronomische waarneming kunnen wij mogelijk completeren door een waarneming van Vliegende Schotels. De redactie houdt zich aanbevolen voor uw rapporten.

De rubriek Pioniers van het UFO-onderzoek moest ook naar het volgende nummer verschoven worden, hoewel dit nummer met 4 extra pagina's verschijnt.

"Er is nog nooit een kok gevonden, die koken kan voor alle monden!", zegt een oud-Hollandse zegswijze, maar desalniettemin hoopt de Chef-kok van Schotelnieuws, die de toepasselijke naam van Keukenmeester draagt, u weer enige bijzondere Schotels op te dienen met enige pikante sausjes! Dat ons exotisch zomermenu u goed moge smaken is de wens van

DE REDACTIE

U.F.O.-MEDITATIE door T.L.SCOPE

Welke gebeurtenis zal door de geschiedschrijvers later worden aangeduid als het belangrijkste feit van de twintigste eeuw? De bestijging van de hoogste toppen van het Andesgebergte en het aldaar aantreffen van de oudste cultuurresten van Amerika? Het lanceren van de eerste aardsatelliet? Of het werpen van atoom- en waterstofbommen uit vliegtuigen, waardoor de mensheid thans bij machte is om ieder deel van haar levenssfeer grondig te vernietigen?

Ogenschijnlijk geven deze gebeurtenissen alle een mijlpaal in de historie aan. Er is evenwel een nog belangrijker feit, dat niet direct in het oog springt, doch dat na ampele overweging "HER FEIT VAN DEZE EEUW" mag worden genoemd. En dat is de eerste poging tot het ontsluiten van het eeuwenoude mysterie der zogenaamde Vliegende Schotels.

En nu moogt u gerust lachen, als u daarbij maar beseft, dat wie het laatst lacht, het beste lacht.

Neemt u eens een kijkje in de chronologische documentatie van ONBEKENDE Vliegende Voorwerpen van het Diets Interplanetair Studie Centrum te den Haag, Holland.

Zij omvat ettelijke waarnemingen over een tijdvak van niet minder dan 35 eeuwen.

U zult dan terecht opmerken, dat de U.F.O.'s vóór 1947 sporadisch en over het algemeen in solovluchten verschenen; maar van juni 1947 af hebben zij in groten getale en meermalen in formaties boven de aarde gekruist.

En als u dan tot de ontstellende conclusie bent gekomen, dat het aantal officieel geregistreerde waarnemingen steeds toeneemt..... lacht u dan nog?

Bekijkt u de rapporten gerust met een kritische blik! U zult door het overstelpende feitenmateriaal en de overeenkomsten bij de diverse waarnemingen getroffen worden.

Vergelijkt u eens op welke wijze en met welke regelmaat deze rapporten de laatste jaren zijn opgeemaakt door een groot aantal bekwaame, deskundige en zelfs speciaal hiervoor opgeleide mensen. En na het lezen van dit logboek der vreemdste reizen, die ooit werden gemaakt, kan men eerst zijn conclusies trekken. Dit logboek is zonder precedent!

Niemand wil uitgelachen worden, zoals de struisvogel, die zijn kop in het zand steekt. Het is daarom hoog tijd, dat ook u niet in onwetendheid blijft.

Ook u dient kennis te nemen van deze uitzonderlijke gebeurtenissen, die een teken aan de wand van onze beschaving kunnen zijn. Het betreft hier geen hallucinaties, geen massa-hysterie of massa-suggestie. Juist het tegendeel is waar.

Deze unieke serie van waarnemingen zijn sedert 1947 door de mensen der wetenschap aan een nauwlettend onderzoek onderworpen. Als eerste resultaat van dit researchwerk kan worden gemeld, dat wij hier te maken hebben met verschijnselen, die volkomen in strijd zijn met de op aarde geldende natuurwetten. Wij hebben aan te nemen, dat er boven de aarde ongedefinieerde vliegende voorwerpen kruisen met ongekende snelheden en onverklaarbare bewegingen. Dit is de officiële definitie, die de luchtmacht der Verenigde Staten van Amerika van het verschijnsel der zogenaamde Vliegende Schotels geeft. Hierdoor wordt de actualiteit van dit onderwerp wel duidelijk onderstreept. Wij worden wel voor voldongen feiten geplaatst:

"In de nabije toekomst is het niet uitgesloten, dat wij plotseling tegenover intelligenties komen te staan wier beschaving een veel hoger peil dan de onze heeft bereikt en die ons in ontwikkeling dus reeds eeuwen voor zullen zijn."

Wellicht zullen zij ons als chimpansé's beschouwen, die aan het begin van hun evolutie zijn aangeland en onze veelgeprezen vliegtuigtechniek is voor hen te vergelijken met die van een stel sprinkhanen. Het hovaardig sprookje van het aardse mensdom als enig intellectueel superwezen in het onmetelijke heelal wordt definitief naar het rijk der fabelen verwezen. Dit is een harde waarheid!

Het eerste contact met deze hogere mentale wezens dient zeer zorgvuldig te worden voorbereid. De dogmatici onder ons zullen het bestaan van deze wezens onder alle omstandigheden ontkennen en zullen trachten dit fenomeen in een belachelijk daglicht te stellen. Maar ieder waldenkend mens zal het contact met hogere intelligenties evenwel toejuichen. Het biedt ongekende en verheven perspectieven!

De geschiedenis der mensheid bestaat uit een ontstellende reeks van oorlogen, veld- en zeeslagen. Zij is met bloed en tranen geschreven. En thans staan wij wederom op een tweekoppige sprong van onze aardse beschaving. De éne -ogenschijnlijk natuurlijk- weg voert naar de ondergang en zelfvernietiging der mensheid door het betreden van supertechnische gebieden, die niet meer door geestelijk begrip worden gedekt.

De andere - veel moeilijker - weg voert naar het contact met beschavingen van andere werelden, waaruit de mensheid de rijpe vruchten in de nabije toekomst zal kunnen plukken.

Hopelijk zullen de historici over 100 jaar - mits er dan nog menselijk leven op aarde mogelijk is - de twintigste eeuw niet beschrijven als het tijdvak der supertechnische uitvindingen, doch boekstaven als het keerpunt ten goede van de beschaving der mensheid.

Tot nu toe is de aardse mens steeds geconfronteerd geweest met wezens van een mindere kwaliteit.

Thans wordt voor hem de mogelijkheid geschapen om contact op te nemen met hogere intelligenties; ja, met wezens van meer inzicht, meer kennis meer wijsheid en met hoogstaande ideeën, die in staat moeten worden geacht, begrip te hebben voor de acute problemen, die de ondergang der mensheid kunnen inluiden en die hiervoor zeker een oplossing aan de hand kunnen doen.

Deze ontzagwekkende perspectieven liggen binnen het bereik der mensheid, mits zij zich openstelt voor de Tekenen des Tijds.

AREND-ROLAND EKIT

De komeet Arend-Roland, die eind april, begin mei 1957, zo prachtig met het blote oog kon worden waargenomen, zal voortaan als een "abnormale" komeet bekend staan. Niet alleen de averechtse staart was opmerkelijk, maar ook in andere opzichten vertoonde de komeet een afwijkend gedrag zo vernemen wij uit Hemel en Dampkring van mei 1957. Zo was haar licht o.a. voor 30 procent gepolariseerd, hetgeen een zeer hoog percentage is.

HOE KRIJGEN WIJ CONTACT MET ANDERE WERELDEN? - Willy LEY

Zij, die actief meewerken aan de voorbereidingen ten behoeve van het lanceren van de eerste kunstmaan in de Verenigde Staten van Amerika zijn ervan overtuigd, dat aardbewoners binnen enkele tientallen jaren een ruimtevaart zullen kunnen maken naar de planeet Mars.

Op Mars zullen zij mogelijk de één of andere beschaving van ons nog niet bekende wezens aantreffen. Deze wezens zullen een taal -of ander communicatiemiddel- hebben, die geheel van de aardse verschilt. Hoe zullen zij zich uitdrukken? Hoe kunnen wij hen begrijpen? Hoe kan er contact tussen de Mars- en Aardbewoners worden gelegd? Hier ontstaat een eigenaardig probleem!

De eerste suggestie om contact met andere werelden te verkrijgen werd een eeuw geleden opgesteld door een der beroemdste wiskundigen aller tijden, Karl Friedrich Gauss. Hij ging van de veronderstelling uit, dat onze buurplaneten Venus en Mars het meest met de aarde overeenstemden. Daarbij nam hij de mogelijkheid aan, dat ook op die planeten leven aanwezig zou zijn. Op deze veronderstelling voortbouwende kwam hij tot de conclusie, dat ook daar eventueel intelligente vormen van leven konden zijn, die gelijkenis zouden vertonen met die op aarde.

Om deze hypothese te onderzoeken en daadwerkelijk te bewijzen was er z.i. slechts één mogelijkheid en wel: "Het zenden van een sein aan de Marsbewoners, dat hen duidelijk zou maken, dat wij aardbewoners intelligente wezens zijn en dat hen zou uitnodigen om een antwoord te geven teneinde hun eigen bestaan en intelligentie kenbaar te maken."

Natuurlijk zouden deze seinen van een dergelijke kwaliteit moeten zijn, dat men ze op Mars niet zou kunnen uitleggen als gevolgen van natuurlijke oorzaken. Wanneer wij bijvoorbeeld een gigantisch verlicht bakken zouden laten opstijgen, zou men dit op Mars kunnen uitleggen als een grote, vulkanische uitbarsting op de aarde.

Verder zou een dergelijk sein moeten worden gekozen, dat dit zowel voor de bewoners van Mars als van de aarde betekenis heeft. Als wij met grote hoeveelheden wit zand reusachtige letters A B C zouden maken, dan heeft dit voor ons wel betekenis, doch begrijpt men op Mars hier niets van.

Zo kwam Gauss na riep beraad tot de slotsom, dat ons sein een wiskundige figuur moest vormen en beslist niets anders. Daarom liet hij zijn kous vallen op een der meest bekende wiskundige figuren van Pythagoras en wel de driehoek, met een

vierkant op iedere zijde geprojecteerd, ten bewijze dat het vierkant van de schuine zijde gelijk is aan de som van de quadraten (vierkanten) der andere zijden.

Als de bewoners van Mars of Venus even intelligent zullen zijn als wij, zullen zij dit eerste principe der geometrie zeker onderkennen, wat het betekent voor hen precies hetzelfde als voor ons.

Het volgende probleem was hoe men een wiskundige figuur van de nodige grootte zou kunnen maken en ook hiervoor had Gauss een praktische oplossing. Hij stelde voor deze figuur op te bouwen met behulp van donkere demebossen, die in de Siberische toendra zouden moeten worden geplaatst in stroken met een breedte van enige kilometers en een lengte van ca 150 km. Het binnenste van deze driehoek zou met koren moeten worden beplant. Door dit contrast zou de figuur immers beter kunnen uitkomen.

Behalve de mathematische betekenis van de driehoek zou een dergelijke figuur nooit door natuurlijke oorzaken kunnen zijn gevormd. Want niemand zou een dergelijk gigantisch patroon ontwerpen als daar niet een dringende reden voor zou zijn.

Het is mogelijk, dat het plan van Gauss nooit zal worden uitgevoerd. Op het ogenblik ziet het er immers naar uit, dat wij eerder een ruimteprojectiel naar Mars of Venus zullen lanceren.

De aardbewoners, die na hun ruimtevaart op Mars zullen landen komen voor het probleem te staan op welke wijze zij met de Marsbewoners in relatie moeten treden. Allereerst zullen wij hen vertrouwd moeten maken met het idee dat wij van de buurplaneet afkomstig zijn. Hun ontwikkeling zal of op een hoger plan staan, of op een lager plan. In het laatste geval zullen wij niet met hen kunnen praten, omdat zij dan zeer waarschijnlijk geen gearticuleerde geluiden zullen kunnen voortbrengen.

Hoe kunnen wij dan -mits zij kunnen zien en intelligent zijn- hun onze plaats van herkomst uitleggen? Het antwoord op deze vraag is: door middel van een document, dat van te voren is opgemaakt, zoiets als een introductiebrief, die dergelijke gegevens bevat, die ze bij bezichtiging onmiddellijk zullen begrijpen. En welke taal denkt u, dat wij daarbij zullen bezigen? Slechts wiskundige tekens en voornamelijk tekeningen.

De eerste pagina van het document moet een inzicht verschaffen in onze wiskundige tekens. De eerste regel begint met een enkele punt gevolgd door het cijfer 1, dan volgen twee punten met het cijfer 2; dan 3 punten met het cijfer 3 enz. Op deze wijze zullen zij de cijfers tot en met 10 leren en het teken voor 0.

Daarna zullen wij hun de plus en min-tekens leren kennen door middel van zeer eenvoudige sommetjes. Breuken, decimale breuken, quadraten, inhoudsmaten en eenvoudige worteltrekkingen zullen daarna worden geïntroduceerd. Dit alles kan met zeer simpele middelen worden bereikt. Vervolgens zullen wij wederom door tekens ook kunnen aangeven, dat er buiten de inhoudsmaten ook nog andere mogelijkheden zijn om de Marsbewoners te laten zien, dat ook wij met abstracte zaken bekend zijn.

Hierna zullen wij hen de tafels van 10 leren om te tonen op welke wijze wij met onze cijfers manipuleren. Ter verduidelijking van het basisgetal 10 kunnen wij dan tevens wijzen op onze 10 vingers.

Het hoofddoel van het document is niet om te wijzen op onze intelligentie, want daar is ons ruimteschip al bewijs genoeg voor, maar om hen te tonen, dat wij van de aarde afkomstig zijn. Daarom moeten wij hen vertrouwd maken met ons metrieke stelsel. Wij beginnen met een tekening van de aarde met één meridiaan. Dan een tekening van de meridiaan alleen met het cijfer 40.000 (km). Vervolgens de aarde met de equator en een meridiaan van deze equator naar een pool met het cijfer 10.000 (km).

Daarna komt een grote tekening van de zon en een planeet met een maan en verder op een planeet met twee manen. Alle afstanden worden door middel van cijfers in kilometers aangegeven. Vervolgens een tekening van de zon met de planeten in volgorde, tevens voorzien van de nodige cijfers. Ter verduidelijking brengen wij hierna deze tekening nog eens, waarbij de planeten echter worden aangegeven door de ons gebezigde symbolen.

En dan komt de identificatie: het teken voor de aarde, een cirkel met een kruis er boven en het teken voor Mars een cirkel met een pijl. Mogelijk heeft deze pijl voor hen geen betekenis, zodat wij de tekening nog eens herhalen: de aarde, met als symbool een schets van het menselijk kunnen in de vorm van een ruimteschip en daarna het teken voor Mars en een schets van deze planeet met zijn twee manen.

Daarna volgt nog een schets van het zonnestelsel met een beschrijving van de reis van het ruimteschip.

De rest van het document moet tekeningen van aardse voorwerpen bevatten, beginnende met die voorwerpen, die de ruimtevaarders bij zich hebben, zodat zij een polshorloge bijv. kunnen laten zien, wanneer de tekening een horloge aangeeft.

Een dergelijke uitleg kan worden begrepen door een individu, dat over enige intelligentie beschikt en kan zien. Wij weten nog niet, of wij dergelijke wezens zullen aantreffen. Maar laten wij hopen, dat dit wel het geval is. Zouden de Marsbewoners echter over meer intellect beschikken dan is het niet onmogelijk, dat zij onze gedachten kunnen opvangen en eventueel ons in onze eigen taal kunnen antwoorden.

Hoe dit ook zij; de nabije toekomst zal het leren!

ENGEELSE RAKET BOVEN AUSTRALIË

Een Engelse raket, ontworpen om een hoogte van 200 kilometer te bereiken, zal spoedig de ruimte kiezen boven Woomera (Australië).

De SKYLARK, zo heet de raket, is ruim 7½ meter lang en heeft een diameter van ongeveer 2 meter. Zij is uitgerust met een Raven rocketmotor.

De raket zal worden gebruikt om atmosferische toestanden te bepalen en wel tot op hoogten van 200 kilometer boven zeeniveau. Door middel van uitgeworpen tinblaadjes zal met behulp van radar de sterkte der windkrachten kunnen worden vastgesteld.

(S.N.L., vol.72, no.15, 1957)

- - - Als wij ons op de bodem van een atmosferische oceaan zouden bevinden, zou het dan zo onmogelijk zijn, dat er andere organismen boven deze oceaan zouden leven?

Dit gegeven wordt uitvoerig belicht in onderstaand artikel, dat door een bekende Amerik. para-psycholoog is geschreven.

ZIJN DE U.F.O.'s KOSMISCHE WEZENS? - door John P. BESSOR

Sedert juni 1947 - toen Kenneth Arnold zijn helder schijnende schotels boven de berg Rainier in de staat Washington waarmam-zijn er talloze meldingen gemaakt van "SCHOTELWEZENS", die door middel van tekens, spraak of telepatie contact met de aardbewoners zouden hebben gezocht.

Zo veroorzaakte de waarneming van de landmeters Fitzgerald en Garney in aug. 1949 over de landing van een vliegende schotel, waar een klein kereltje uit sprong, dat hard wegliep, een ware lawine van "SCHOTEL-MANNETJES"-verhalen.

In de Engels sprekende landen werden deze mannetjes op magische wijze verheven tot "welwillend toezijnde vogden", of "meesters", die ernstig bezorgd waren over de kosmische gevolgen van onze atoomproeven. In Frankrijk en Italië waren deze schotelwezens heel klein van formaat - eerder dwergen of elfen - die merkwaardig genoeg diverse eigenschappen vertoonden, die kenmerkend zijn voor de in die streken levende plattelandbevolking.

Ok vele studieklassen hebben hun visie op de onbekende vliegende voorwerpen na aug. 1949 drastisch gewijzigd. Zo werd een sigaarvormige UFO, die tijdens de meteorregen in 1946 boven San Diego werd waargenomen, enige jaren later door een medium beschreven als een ruimteschip, dat bemand was met "welwillende wezens", die ten westen van de Maan woonden.

Aan de andere kant heeft de luchtmacht der Verenigde Staten van Amerika zoveel tegenstrijdige verklaringen over de Saucers gegeven, dat de bemanningen der schotels een dankbaar onderwerp zijn geworden van de schrijvers van beeldromans en zgn. wetenschappelijke verhalen. Gedurende de laatste tien jaren zijn er een aantal van deze fantasie-schotelboeken op een publiek losgelaten, dat bereid is al deze verhalen zonder de minste kritiek te slikken.

Schrijver dezes heeft getracht om verschillende van deze ontmoetingen met wezens van Mars en Venus te controleren. Maar nergens vond hij evenwel enige aanwijzing, die de verhalen geloofwaardig kon maken.

Natuurlijk wil hij niet beweren, dat interplanetair verkeer tot de onmogelijkheden behoort, of dat andere planeten niet bewoond zouden kunnen zijn.

Tenslotte is het begrip TIJD zeer betrekkelijk. Het is een zaak, die op het terrein der dimensies ligt. De eerste, tweede en derde dimensie zijn wiskundige afmetingen, nl. resp. de lengte-, vlakte- en inhoudsmaat. Doch verdere onderzoekingen hebben aangetoond, dat er nog meer dimensies moeten zijn, zoals de vierde dimensie, waarin ruimte en tijd de hoofdfactoren zijn.

TIJD bestaat en bestaat niet! Dit is geheel afhankelijk van het vlak van waaruit men het begrip tijd wil benaderen. Daarenboven beweegt de aarde zich al dan niet in de oneindigheid, of eeuwigheid, in een vier- of meer-dimensionaal stelsel van beweging of stilstand.

Eri nu is het eigenaardig, dat men in zogenaamde spookhuizen talrijke waarnemingen heeft gedaan van voorwerpen, die zich gelijktijdig bewegen en in rust bevonden. Veel mensen hebben onverklaarbare gebeurtenissen meegemaakt van gesloten, gegrendelde of dichtgespijkerde deuren, die met een ruk opensloegen en bij onderzoek potdicht bleken te zijn. Een ander typisch voorbeeld hiervan was een kalender, die vastgespijkerd was aan een muur in een spookhuis in New Orleans. Deze draaide rond als een spinnewiel in het bijzijn van verscheidene verbaasde toeschouwers. Toen men hem echter wilde grijpen, bleek hij muurvast te zitten.

In dit verband gezien is het gehele plan van de oneindigheid waarin het heelal zich bevindt, mogelijk gegrondest op een veel-dimensionaal stelsel van bovennatuurlijke krachten, die buiten de ons bekende begrippen vallen.

Naar aanleiding van de beschrijving, die Kenneth Arnold in juni 1947 gaf van zijn waarneming van de vlucht van de zilveren schotels, heb ik kort daarna de volgende theorie aan de luchtmacht der U.S.A. voorgelegd:

"Arnold beschrijft de beweging van deze schotels als GOLVEND, of NAAR VOREN en ACHTEREN DEINEND. Nu is een golvende beweging het kenmerk van diverse draaiende voorwerpen, die door zogenaamde Poltergeister (geesten, die o.a. kloggeluiden maken, of voorwerpen laten dansen) op aarde worden veroorzaakt.

Eri nu is het opvallend:

- a) dat sommige vliegende schotels een zig-zagbeweging maken;
- b) dat andere Saucers voortvliegen met de beweging van een kei-steen, die over het water scheert;
- c) dat weer andere UFO's doen denken aan een zeilboot, die overstag gaat;

d) dat bepaalde vliegende voorwerpen zich plotseling in de lucht schijnen op te lossen.

In verband met deze veel voorkomende eigenaardigheden neem ik aan, dat de vliegende schotel een soort van "kosmisch dier" is en wel een schepsel van een buitengewoon ijle (ectoplasmische) zelfstandigheid, dat in staat is om een stoffelijke gedaante aan te nemen, of zich onzichtbaar te maken. De stuwende kracht van dit kosmisch wezen moet dan een soort van telekinetische energie zijn. Deze energie werkt namelijk zonder aantoonbaar verband vanuit een andere plaats op de vliegende schotel in.

Er is wel eens door geleerden beweerd, dat de Natuur niet doogt, dat er ergens in het heelal een ledige ruimte zal ontstaan. Indien wij als onloochenbaar feit vaststellen, dat de zeeën op aarde bevolkt zijn met grote en kleine levende wezens, is het dan zo onlogisch om te veronderstellen, dat er in de ZEE van onze hemel diverse soorten levende wezens van verschillende afmetingen aanwezig zullen zijn, die zich aanpassen aan hun hemels milieu? Enige van deze wezens zouden geheel onzichtbaar voor ons kunnen zijn; andere doorschijnend; sommige ondoorschijnend en weer andere zouden zich als een kameleon kunnen veranderen; van de ene in de andere kleur, van de ene in een andere vorm, van zichtbaarheid tot volledige onzichtbaarheid en dit alles in een ogenblik tijds."

Als men de waarnemingen der laatste jaren door middel van vlaggetjes op de landkaart der U.S.A. zou aangeven, zal men enige "schotel-zones" zien verschijnen.

Deze zones lopen o.a. langs de west- en oostkust en over het noordwestelijk gedeelte van de Verenigde Staten.

Een der belangrijkste zones strekt zich uit van Brits Columbia (Canada), via de staten Washington, Oregon, Idaho, Indiana en Zuid Ohio, tot in West Virginia.

Opmerkelijk weinig waarnemingen zijn er in Pennsylvania gedaan. Zo heeft de bevolking van het industrieel centrum Pittsburgh nog nimmer een vliegende schotel gezien.

Neemt men hierbij in ogenschouw, dat de provincie Sussex in Engeland zich er op kan beroemen de meeste geestverschijningen van de aardbol te hebben geregistreerd, dan komt men logisch tot de volgende vraag:

"Zal er in de aarde in bepaalde streken de een of andere energie of aantrekkingskracht, bestaan, die in staat is om zowel geest- als schotelverschijningen aan te trekken?"

Ufo annual '58

Voorts is het opvallend, dat men in Noordwestamerika en langs de oostkust van de U.S.A. voornamelijk schotelvormige verschijningen heeft gezien, terwijl men in het binnenland van de Vereigde Staten hoofdzakelijk sigaar- of torpedovormige U.F.O.'s heeft waargenomen.

Uit de monumentale werken van Charles Fort blijkt, dat er omstreeks de jaren 1870, 1880 en 1890 eveneens veel luchtverschijningen waren, terwijl de weersomstandigheden toen even abnormaal waren als thans het geval is.

Dit leidt weer tot nieuwe vragen: "Vormt het aantal schotelwaarnemingen der laatste jaren een aanwijzing, dat kosmische bezoekers van plan zijn om in onze atmosfeer te emigreren, waartoe zij gedwongen zouden worden als gevolg van de een of andere beroering in het zonnestelsel of het heelal? En zou deze kosmische storing ook invloed op onze weersgesteldheid kunnen uitoefenen?"

De onbekende vliegende voorwerpen hebben afmetingen, die variëren van tennisballen tot vormen even groot als Constellations. Volgens de inlichtingendiensten van de luchtmacht der Verenigde Staten zijn er reeds een kleine 200 verschillende uitvoeringen van vliegende schotels geregistreerd. En nog steeds komen nieuwe meldingen en foto's op hun bureau binnen.

De uitstraling der U.F.O.'s gelijkt op de glans van diepzeevissen, gloeiwormen of vuurvliegen. Sommige Saucers zijn door een stralenkrans omgeven.

Voorts zijn er vreemde waarnemingen gedaan van vliegende schotels, die vliegtuigen midden in de lucht laten bevriezen, of een geheel vliegtuig "inslikken". Van deze laatste waarneming kan men een analoog verschijnsel in het aquarium aanschouwen, als grotere vissen kleinere vissen verschalken.

Wij huijveren, als wij in de boeken van Charles Fort de vele gevallen lezen, dat er vlees uit de hemel is gevallen en vragen ons daarbij af, of er mogelijk een soort schotel is, die uit een vleesachtige massa bestaat.

Buitendien zijn er in het verleden diverse geheimzinnige verschijningen bekend van vuurtorenwachters, van bemanningen van zeilschepen en vliegtuigen en van bewoners van kleine nederzettingen in afgelegen gebieden.

De meeste kerkenoetschappen negeren het verschijnsel der vliegende schotels, terwijl ieder medium weer een andere uitleg over de U.F.O.'s geeft.

Ondertussen gaat de Amerikaanse luchtmacht onverdroten voort alle berichten over waarnemingen van saucers in binnen- en buitenland te censureren.

Zij houdt zich liever op de vlakte dan een theorie te verkondigen, dat de vliegende schotel een verschijnsel is, dat indruist tegen de op aarde bekende natuurwetten.

Wil het verstandige deel der mensheid de zaak van de U.F.O.'s niet in het belachelijke licht van de fantasie-schotelverhalen stellen, dan wordt het hoog tijd, dat wij in het openbaar hier onze mening over te kennen geven. Een doeltreffend middel hiertoe is om de luchtmachten, de regeringsvoorlichtingsdiensten en de nieuwdiensten bij herhaling te verzoeken een onpartijdige voorlichting over dit onderwerp te geven.

Tenslotte gaat het hier over de oplossing van een probleem, waarmee de gehele mensheid zal gediend zijn.

Commissie van geleerden komt tot de conclusie:

"LEVEN OP MARS MOGELIJK"

Op Mars regent het en mogelijk bestaat er ook organisch leven, zij het dan in een vorm, die wij op aarde niet kennen, zo heeft dr. Slipher, voorzitter van de internationale commissie voor onderzoek van de planeet Mars verklaard.

De commissie heeft een verslag opgesteld over de waarnemingen, die vorig jaar zijn verricht, toen Mars bijzonder dicht bij de aarde kwam, d.w.z. tot op een afstand van 56 miljoen kilometer.

Dr Slipher zei gisteren (20 juni 1957) te Flagstaff in de Amerikaanse staat Arizona in een toelichting op dit rapport, dat de atmosferische omstandigheden op de rode planeet gelijken op die van de aarde, maar dat de temperatuurschommelingen veel groter zijn.

In het poolgebied van Mars zijn mineralen die ook op aarde voorkomen, bedekt door een dikke laag ijs. Boven het poolgebied zijn witte wolken waargenomen.

De donkere vlekken die men soms op Mars kan waarnemen, worden vermoedelijk veroorzaakt door hevige regenbuien. Van tijd tot tijd worden bepaalde stukken van Mars door een geheimzinnig blauw schijnsel verlicht, waardoor de waarnemingen vergemakkelijkt worden.

Het rapport is gebaseerd op tienduizenden foto's die vorig jaar in alle delen van de wereld van Mars zijn genomen.

(Haagse Courant, dd. 21 juni 1957)

DE RUSSEN EN HET GEOFYNISCH JAAR

Radio Moskou heeft meegedeeld, dat Russische geleerden in de loop van het Internationale Geofysische jaar een honderdtal raketten zullen lanceren voor het verzamelen van gegevens over de stratosfeer en wel van bases in het Poolgebied en Siberië. De Russische kunstmaan zal zo dicht mogelijk bij de evenaar worden gelanceerd en zal overal ter wereld te zien zijn met uitzondering van de Poolgebieden.

(Het Vaderland, dd. 7 en 21 juni 1957)

KERNPHYSICA door P.W.G.LOKKERS

Het moge op het eerste gezicht vreemd schijnen, dat in een orgaan, gewijd aan de bestudering van het vraagstuk der vliegende schotels de aandacht wordt gevraagd voor een specifiek wetenschappelijk onderwerp als de kern-physica.

Toch is het verband tussen beide, sterk uiteenlopende onderwerpen nauwer dan over het algemeen wordt aangenomen.

Het ligt niet in de bedoeling in dit artikel diep op de wetenschappelijke zijde van de kernphysica in te gaan, doch wel om de snelle ontwikkeling van deze wetenschap onder de loupe te nemen sedert het aanbreken van het zogenaamde "atoomtijdperk", dat naar algemeen wordt aangenomen, in 1939 is ingegaan.

Het jaar 1939 zal in de geschiedenis geboekstaafd blijven als het jaar, waarin de atoomvorsers de splitsing van het machtige atoom bereikten. Toch was de mogelijkheid tot splitsing van het atoom reeds eerder bekend, of had men er althans een vermoeden van, n.l. in de jaren 1932-1938.

In het interessante boek van Robert Jungk, getiteld: "LICHT VAN DUIZEND ZONNEN", lezen wij het adembenemende verhaal van de ontdekking van een nieuwe krachtbron, die de onderzoekers een bijna goddelijke macht gaf, een ontdekking, welke leidde tot triomf en tragedie.

Hij verhaalt daarin, dat in 1932 James Chadwick het neutron - een uiterst klein deeltje, dat kan doordringen tot de door electromagnetische muren van miljoenen volts beschermde atoomkern, omdat het electrisch neutraal is en dus niet wordt afgestoten - ontdekte, dat de sleutel vormde voor de splitsing van het atoom.

Doch in die tijd werd nog te weinig aandacht geschonken aan de mogelijkheid daarmede reusachtige hoeveelheden energie te bevrijden. Slechts één onderzoeker trok ook politieke consequenties uit de wetenschappelijke ontwikkeling, die door de ontdekking van het neutron op gang was gekomen en wel de Hongaarse natuurkundige Leo Szilard.

Naar aanleiding van een redevoering, die door Lord Rutherford in de herfst van 1933 op het jaarlijks congres van de "British Association" werd gehouden, kwam Szilard op het idee, dat een kettingreactie zou kunnen worden bereikt, wanneer een element zou worden ontdekt, dat twee neutronen zou uitstoten, nadat het één neutron had opgenomen.

Zijn gedachten gingen eerst naar beryllium, daarna naar andere elementen o.a. uranium, maar om de een of andere reden werd de beslissende proef - toen - nog niet uitgevoerd. Veel bijval van andere geleerden ondervond Szilard in die tijd nog niet. Hij kreeg zelfs de reputatie een man te zijn, die altijd over de derde en de vierde stap nadacht, voor de eerste en tweede was gedaan.

Toch waren er meer wetenschappelijke onderzoekers, die over deze onzekere perspectieven nadachten, ook in verband met de politiek. De historicus Paul Langevin trachtte op de volgende originele manier te troosten:

"U neemt het allemaal veel te ernstig op". "Hitler?", zei hij "die breekt als alle tirannen in afzienbare tijd wel zijn nek. Ik maak mij over heel iets anders zorgen. Iets, dat, als het in verkeerde handen komt, voor de wereld een veel ernstiger gevaar betekent dan die eendagsgek Hitler. Het is iets, waar wij - anders dan van Hitler - nooit meer afgkomen als het er eenmaal is: het NEUTRON!"

Het zou nog zeven jaren duren voor de natuurkundigen volledig beseften hoe belangrijk de ontdekking van het neutron was. Zeven jaren, in welke tijd in Parijs, Cambridge, Rome, Zürich en Berlijn al atomen werden gesplitst zonder dat men het zelf wist!

De geleerden wilden niet geloven wat hun instrumenten hen vertelden en daarom vernamen de staatslieden van 1932 tot eind 1938 gelukkig ook niet, welk een buitengewoon belangrijk machtsmiddel er binnen hun bereik lag. Welke gevolgen zou het niet hebben gehad, als men in 1934 de kettingreactie in uranium, die voor de eerste maal in Rome plaats vond, juist had geïnterpreteerd? Zouden Mussolini en Hitler dan niet over de eerste atoombom hebben beschikt?

De natuurkundige Emilio Segré, die heeft deelgenomen aan deze geslaagde, maar verkeerd geïnterpreteerde experimenten, heeft een poging gedaan om antwoord te geven op deze interessante vragen, die hij zich evenals vele andere atoomvorsers later heeft gesteld.

Twintig jaar later - dus in 1954 - bij de herdenkingsplechtigheid van zijn gestorven leraar Enrico Fermi heeft Segré verklaard: "God heeft in zijn ondoorgrondelijke wijsheid iedereen in die jaren blind gemaakt voor het verschijnsel van de atoomsplitsing".

In een volgend artikel zullen wij zien, waarom Hitler niet de beschikking over de atombomb kreeg, doch het noodlot der atoomvorschers zich voltrok v6r van het oude land, in Amerika in het atoomcentrum Los Alamos, waar zij werden ingekapseld in het politieke en militaire web, uit angst, dat Hitler Amerika v66r zou zijn in de ontwikkeling om de macht.

(wordt vervolgd in Schotelnieuws nr.4, Vol.I)

MAANRAKET - KWESTIE VAN KORTE TIJD!

De ontwerpers van de maanraket hebben er geen vrede mee, dat hun projekt naar de achtergrond is gedrongen door de kunstmaan. Hun plannen zijn onmiddellijk uitvoerbaar en verdienen volgens hen daarom meer aandacht dan er tot nu toe aan is besteed.

Toen hem de vraag werd gesteld wanneer die raket startklaar zou kunnen zijn, kwam het volgende verrassende antwoord "Als wij nu (begin juni 1957) begonnen, zou de raket in de herfst van het jaar de maan kunnen bereiken". Dit schijnt een zeer drieste bewering, vooral als men bedenkt dat raketten uit duizenden kleine onderdelen bestaan, die stuk voor stuk zouden kunnen hapereen.

De geweldige bedragen, die zo'n reusachtige raket kost, gaan dan in een onderdeel van een seconde verloren. De maanraket zal perfect moeten functionneren, tot in het kleinste en goedkoopste onderdeel, om de maan te kunnen bereiken. De raketontwerpers beseffen dit heel goed.

Tientallen jaren hebben zij geworsteld met de vele problemen die het construeren van een feilloze raket tot een hachelijke onderneming schenen te maken.

En na verschillende proefnemingen geloven zij thans stellig, dat de menselijke techniek zo ver is gevorderd, dat het mogelijk is een raket naar de maan te zenden.

De maanraket die zij voor ogen hebben, een gevaarte dat even zwaar zal zijn als een bommenwerper van het type B-29, zal niet naar de aarde kunnen terugkeren maar op de maan te pletter slaan. Teyoren staat het dus vast, dat het aan dat technische avontuur bestede kapitaal geheel verloren zal gaan. Toch zal dat kapitaal minder groot zijn dan velen wel denken. Immers: de ontwerpers hoeven voor elk van de 4 onderdelen niet eens de grootste van de nu al beschikbare raketten te gebruiken.

De reis naar de maan zal in 4 stages, of trappen, geschieden. Voor de eerste trap, het deel dat de hele maanraket door het grootste deel van de dampkring omhoog moet sturen, hebben zij een raket nodig, die een stuwkracht van 60.750 kg heeft - bijna 3 maal zoveel als de destijds zo geduchte Duitse V-2. Een dergelijke raket was 2 jaar geleden al in productie in de U.S.A. Nu zijn er al raketten die 3 tot 4 maal zo krachtig zijn.

De voorkeur van de ontwerpers gaat uit naar de NAVAHO, het intercontinentale bestuurbare projektiel van de Amerikaanse luchtmacht, dat een reikwijdte van 8.000 kilometer zal krijgen.

Voor de tweede trap zouden zij een vereenvoudigde versie kunnen gebruiken van de REDSTONE, een van de ballistische raketten van het Amerikaanse leger, die al in serie vervaardigd wordt.

De ruimten die in de NAVAHO en de REDSTONE worden ingenomen door de explosielading en de besturingsinstrumenten zouden komen te vervallen. Ook de tweede trap zou een motor met een stuwkracht van 60.750 kilo krijgen.

Die 2 trappen leveren volgens de berekeningen nog niet de snelheid van 40.000 km per uur die de raket in staat moet stellen aan de aantrekkingskracht van de aarde te ontsnappen.

De derde trap zal, nadat achtereenvolgens de eerste en tweede trap hun werk hebben gedaan en naar de aarde zijn teruggevallen, het resterende deel van de raket met een stuwkracht van 58.500 kilo moeten voortbewegen gedurende vier seconden. De vierde trap moet een stuwkracht hebben van 56.000 kilo en behoeft die maar gedurende 2,5 seconde te leveren. Ook voor de derde en vierde trap kan men een keus maken uit verscheidene types die in de Verenigde Staten in productie zijn. Een daarvan is de bekende Honest John.

De vierde trap van de maanraket zal instrumenten meevoeren die samen niet meer zullen wegen dan 67,5 kg. Tot die instrumenten behoren een straalzender die het mogelijk moet maken dat men de baan van de maanraket kan volgen en - wellicht - een televisiezender die het "oog" van de onbemande raket zal zijn tijdens de nadering van de maan.

(Algemeen Dagblad, dd. 8-6.1957)

RUSSEN BOUWEN MAANRAKET

Sowjetgeleerden hebben plannen uitgewerkt voor het lanceren van een onbemande raket naar de maan, aldus heeft het Sowjetpersbureau Tass gemeld. De geleerden zijn van mening, dat de maan in de komende 5 of 10 jaar kan worden bereikt.

(Haagse Courant, dd. 8-7-1957)

RACE VAN KUNSTMENEN

Bezorgdheid kan worden beluisterd in de stemmen van de Amerikaanse geleerden, die van plan waren in september de eerste kunstmaan te lanceren.

Het is bekend, dat door allerlei technische moeilijkheden - o.a. het instellen van de optische volgstations op aarde - het lanceren van kunstmannen uitgesteld zal moeten worden tot het begin van het volgend jaar.

Nu volgt de wereld in ademloze spanning de wedstrijd van wie als eerste een kunstmaan het wereldruim in zal schieten. Zullen het Amerikaanse of Russische geleerden zijn? Hoe het ook zij, wanneer de kunstmannen eenmaal om de aarde vliegen, zullen zij ons aardbewoners de mogelijkheid bieden veel en veel meer van allerlei zaken te weten te komen dan op het ogenblik mogelijk is.

De kunstmannen zullen ons inlichtingen kunnen verschaffen over de straling van de zon en de wijze, waarop deze zonnestraling op de aardatmosfeer werkt. Deze inlichtingen worden nu ook ingewonnen, maar de kunstmannen zullen ons over de r6ntgenstraling van de zon nieuwe gegevens kunnen verschaffen.

(Algemeen Dagblad, dd. 2-7-1957)

WAAR KOMEN DE VLIEGENDE SCHOTELS VANDAAN?

In ons vorig nummer lieten wij de Amerikaanse astronoom Thomas M. Comella aan het woord over dit onderwerp in een artikel, waarin deze deskundige tot de conclusie kwam, dat de U.F.O.'s van de planeten moesten komen. Dit maal stelt de Engelse reizende journalist Frederick Cartham de vraag:

KOMEN DE VLIEGENDE SCHOTELS VAN DE ZUIDPOOL?

In verband met het geofysisch jaar zijn expedities uit verscheidene landen uitgerust om de "bodem" van de aardbol nader te verkennen. Het is te hopen, dat de daarbij aanwezige meteorologen verder waarnemingen kunnen doen van verschijningen van U.F.O.'s.

Deze onbekende vliegende voorwerpen werden n.l. in 1950 en 1954 in het Zuidpoolgebied waargenomen en gaven aanleiding tot de vraag, of de startplaats der U.F.O.'s aan de zuidpool is gelegen.

eerste waarneming (in 1950):

Op 23 februari van dat jaar verklaarde Augusto Orrego, kommandant van een Chileense marinebasis in het Zuidpoolgebied, dat hij en zijn manschappen boven deze geïsoleerde basis vliegende schotels hadden waargenomen en gefotografeerd. Deze voorwerpen vlogen boven elkaar in formatie en keerden met geduchte snelheden.

"Onze foto's zijn ons bewijsmateriaal", zei Orrego, "maar zij zijn het eigendom van de Chileense marine en kunnen dus niet worden gepubliceerd".

Dr. W.Chase, een bekend Amerikaans radardeskundige uit Phoenix, Oregon, tekent hierbij aan, dat de vliegende schotel een krachtveld moet bezitten, dat een directe invloed op de zwaartekracht uitoefent, zodat de schotel de zwaartekracht kan benutten om naar of van de aarde te gaan. Hij houdt dit krachtveld in stand door zelf te dienen als een soort rotor in het magnetisch veld van de aarde. De schotels, die Orrego zag, waren - figuurlijk gezegd - bezig om hun batterijen op te laden.

Dit geschiedde doordat zij in de buurt van de magnetische Zuidpool om elkaar heen cirkelden.

En laten wij hierbij vooral niet vergeten, dat de aarde zelf een reusachtige magneet is en dat het Zuidpoolgebied er zich vermoedelijk het beste toe leent om nieuwe energie te verkrijgen.

tweede waarneming (in 1954):

De Engelsman Roger Bankes was in zijn functie van meteoroloog in 1954 op de Falklanden geplaatst en wel op de basis F., de zuidelijkste nederzetting van de Argentijnse eilandengroep, die op 68° zuiderbreedte tegenover de westkust van Graham Land is gelegen.

Na het hoogtepunt van de winter (juli) nam hij met andere getuigen het volgende waar:

"Om half 9 v.m. verdween de mist boven de ijsvlakte om plaats te maken voor een heldere hemel met slechts enkele wolkjes. Het zicht was zeer goed, omdat de zon deze tijd van het jaar eerst om 10 uur v.m. opkomt. Bij deze heldere zuidpoollichten kan men soms bergen tot op afstanden van tientallen kilometers waarnemen.

Even later zagen zij in het noordoosten een dozzijn lichten verschijnen. Deze bevonden zich op een hoogte van 60 graden boven de horizon. Hun tinten varieerden tussen rose en groen. De lichten hadden een ovale vorm.

Twee dagen later herhaalde dit luchtverschijnsel zich, waarbij twee helderschijnende ellipsvormige lichten aan de noordelijke hemel werden waargenomen. Deze bleven gelukkig op dezelfde plaats staan, zodat de waarnemers ze tot zonsopgang goed konden observeren. Aangezien zij de lucht 24 uur achtereenvolgende speidden voor analyse van de weersomstandigheden, kenden de waarnemers de bijzondere vormen van het type 7 van de Alto Cumulus (bepaalde wolk met bal- en rolvormen) en van de lensvormige wolk, die boven het Zuidpoolgebied voorkomt.

Tevens kenden de meteorologen de Mother of Pearl-wolken, die bij uitzondering voor zonsopgang en na zonsondergang voorkomen.

Zij achtten het echter uitgesloten, dat de bewuste lichten te identificeren waren als onderdelen van bepaalde wolkenvelden, of als welk bekend meteorologisch verschijnsel dan ook.

Omdat andere bases op 500 km afstand dezelfde waarnemingen hadden gedaan, kan men aannemen, dat de lichtgevende schijven zich boven de troposfeer moeten hebben bevonden in een gebied, waar geen waterdamp voorkomt.

In de Ionosfeer werden geen bijzonderheden geconstateerd, ook niet wat radiopellingen betreft.

Bankes en zijn collega's verklaarden in hun rapport als toelichting: "Wij hebben uitsluitend lichtgevende schijven waargenomen, die heldere kleuren vertoonden." Vooral de schotelvorm was zo duidelijk, dat deze waarneming door deskundige getuigen onder ideale weersomstandigheden gedaan, niet kan worden misverstaan.

Houdt de Zuidpool het geheim der U.F.O.'s verborgen?

Deze vraag is gesteld door Sir Brinsley le Poer Trench, hoofdredacteur van het Engelse blad "Flying Saucer Review" naar aanleiding van het uit het licht der publiciteit verdwijnen van onderzoekers, die zich met deze kwestie hebben bezig gehouden.

De eerste "verdwijning" betrof Al Bender, hoofd van het Internationale Vliegende Schotelbureau te Bridgeport, Connecticut (U.S.A.). Deze stond n.l. in het begin van 1953 op het punt om het mysterie van de U.F.O.'s bekend te maken. Doch plotseling wilde hij niets meer loslaten, omdat hem door drie overheidsdienaren het zwijgen was opgelegd.

Kort daarna publiceerden ook andere leiders van Saucerorganisaties niets meer en likvideerden zij hun bureaus, evenals Bender had gedaan.

De reden van deze likwidaties is altijd in een geheimzinnig waas gehuld gebleven. Maar nu komt de journalist Gray Barker met zijn boek: "Zij wisten, wat Vliegende Schotels waren". En dit boek leidt tot de veronderstelling, dat men de sleutel van het U.F.O.-geheim kan vinden in de ijsvlakten van het Zuidpoolgebied. Zo werden bij de opheffing van het Internationale Vliegende Schotelbureau door vrienden en medewerkers aan Bender talloze vragen gesteld, die hij alle met een stoïcijnse "Daar kan ik geen antwoord op geven", beantwoordde. En toen men hem vragen over de Zuidpool stelde, raakte Bender zichtbaar in verlegenheid.

Ook Australisch Vliegende Schotelbureau werd opgeheven!

Edgar Jarrold, leider van een Australisch U.F.O.-onderzoekcentrum, die verband probeerde te leggen tussen Vliegende Schotels en de Zuidpool kreeg eveneens "bezoek" van "hogehand".

Het resultaat was, dat hij zijn organisatie moest opheffen. Eerst veel later bleek, dat Bender en hij aan hetzelfde project hadden gewerkt.

Nu zijn er geleerden, die aannemen, dat als het ijsgebied van de Zuidpool blijft toenemen, de aarde op een bepaald ogenblik haar evenwicht zal verliezen.

Met als gevolg: "vreselijke vloedgolven, overstromingen, vulkanische uitbarstingen en last not least de ondergang der mensheid".

Hierna zouden nieuwe polen ontstaan op plaatsen, die nu vermoedelijk aan de equator liggen.

Volgens deze geleerden zou een dergelijke ramp op aarde niets nieuws zijn en zou een zodanige wijziging der polen iedere 6 à 10.000 jaar kunnen voorkomen.

De Russische geleerde Immanuel Velikovsky geeft in zijn werk "Werelden in botsing" een analoge theorie ten beste.

Zouden de verhalen over de Zondvloed, de Ark van Noach en de ondergang der wereldrijken Atlantis en Lemurië dus toch op waarheid berusten?

Het Zuidpoolijs beslaat thans een oppervlakte van 25 miljoen vierkante kilometer, dat is een gebied, dat twee maal zo groot is als de Verenigde Staten van Amerika en volgens Barker komt daar ieder jaar nog 5 triljoen ijs bij.

Is de Zuidpool een basis voor Vliegende Schotels?

Als de Zuidpool de plaats wordt, waar het drama van de aarde zich zal gaan voltrekken, is het niet onmogelijk, dat bezoekers van buiten de aarde vermoeden, wat er staat te gebeuren.

- zij kunnen dan naar de Zuidpool komen:
- 1) om de situatie op te nemen en te controleren;
- 2) om de aardbewoners te helpen en een deel van hen te evacueren; of om een manier te ontdekken om het overhellen van de aarde te voorkomen.

Als één van deze twee veronderstellingen juist mocht zijn, zou het dan zo verwonderlijk zijn, dat de Vliegende Schotels die vanuit de hemelruimte komen, al een basis in het Zuidpoolgebied hebben gevestigd?

Het Zuidpoolgebied is niet bevolkt. In feite is het grootste gebied nog Terra Incognita en niet geëxploreerd.

Het is een ideale plaats voor bevriende bezoekers van buiten de aarde om aan onze atmosfeer te wennen.

Het is een gebied, waar hun bedrijvigheid praktisch niet kan worden waargenomen en waar zij niet zullen worden gestoord. Dat zij er evenwel niet geheel in geslaagd zijn, hun acties geheim te houden, blijkt uit de vermelde waarnemingen van commandant Augusto Vars Orrego in 1950 en van de meteoroloog Roger Bankes in 1954.

Mogelijk zijn sommige regeringen reeds van de aanwezigheid van deze bezoekers op de Zuidpool op de hoogte. Mogelijk zijn deze gasten afkomstig van Mars, omdat aldaar een ernstig tekort aan waterstof en zuurstof zou bestaan, waarbij zij onze satelliet, de maan, als tussenstation hebben genomen. Mogelijk zal de dag nog eens komen, dat wij vredig met andere planeetbewoners op de aarde kunnen leven.

Een van de twee besproken theorieën zal wel juist zijn. Of bezoekers van buiten de aarde hebben zich op de maan en waarschijnlijk ook op de Zuidpool gevestigd, omdat onze planeet dreigt over te hellen.

Of zij zijn hier - waarschijnlijk afkomstig van Mars - gearriveerd om een nieuwe woonplaats te vinden.

In beide gevallen zouden zij thans hier zijn om aan onze atmosfeer te wennen en de aarde verder te onderzoeken.

Hoe dit ook zij, heden op 1 juli 1957 is het geofysisch jaar begonnen en is een tijdvak van 18 maanden ingeluid, waarin niet minder dan 11 regeringen, te weten Argentinië, Australië, Chili, Frankrijk, Engeland, Japan, Nieuw Zeeland, Noorwegen, de Unie van Zuid Afrika, de Sowjet Unie en de Verenigde Staten van Amerika, grote expedities naar het Zuidpoolgebied zullen zenden.

Hopelijk zullen de hierbij aanwezig zijnde meteorologen en astronomen met behulp van hun uitgelezen instrumenten waarnemingen van Vliegende Schotels kunnen doen, die niet alleen het bestaan der U.F.O.'s afdoende bewijzen, doch tevens een tip oplechten van de sluier van het mysterie aller tijden.

Frederick Carthum

GULLIVERS TWEE MANEN VAN MARS door Juliette Laine

De twee satellieten van Mars - Phobos en Deimos - werden in het jaar 1877 voor de eerste maal waargenomen, maar reeds 151 jaar daarvoor had men ze beschreven.

Het is algemeen bekend, dat de astronomen en geleerden heden ten dage met veel beter uitgevoerde telescopen en instrumenten werken dan de primitieve uitrusting, waar de vroegere onderzoekers over beschikten.

In dit verband is het opvallend, dat sommige astronomische ontdekkingen reeds honderden jaren geleden bekend waren.

Nog vreemder is het echter, wanneer personen, die zich in het geheel niet op het terrein der sterrekunde bewegen, in het bezit blijken te zijn van de wetenschap van tot nu toe niet vastgestelde astronomische feiten.

Een leek, die over deze feitenkennis beschikte, was niemand minder dan de Ierse schrijver Jonathan Swift (1667-1745). De meeste mensen kennen hem thans nog alleen als de auteur van het beroemde werk "Gullivers reizen". Maar voordat dit boek verscheen, genoot hij in Engeland reeds bekendheid als politiek schrijver en criticus en in 1726 werd hij benoemd tot Deken van de St.Patrick Cathedral in Dublin, Ierland. In datzelfde jaar begon hij aan zijn werk "Reizen in verscheidene afgezonderde landen der wereld", door Lemuel Gulliver. Later werd deze titel verkort tot "Gulliver's reizen".

Onder de denkbeeldige landen, die de held van de verhalen, Gulliver, bezoekt, was ook het "vliegende eiland Laputa". Op dit eiland maakte hij kennis met astronomen die veel geleerder waren dan hun collega's in Europa. Deze astronomen vertelden hem, dat zij twee manen ontdekten, die om de planeet Mars draaiden. Verder verkondigden deze sterrekundigen, dat één dezer manen zich meer dan 2 maal zo snel voortbewoog als de andere maan. Jonathan Swift was dus de eerste ter wereld, die dit astronomisch feit via zijn fictieve romanfiguur bekend maakte. Geen astronoom had echter ooit één maan bij Mars kunnen ontdekken - laat staan twee manen - en daarom werd deze bewering van Swift als pure fantasie beschouwd.

Maar in het jaar 1877 - dus 151 jaar na de beschrijving van Jonathan Swift - was het de Amerikaanse sterrekundige Asaph Hall, die op de sterrewacht van de marine in Washington de manen van Mars ontdekte.

Er bleken twee manen te zijn, de ene, Phobos, 15 km in door snee, de andere, Deimos, slechts 8 km in doorsnee. Deze maantjes konden slechts door machtige telescopen worden waargenomen. Na deze astronomische ontdekking werd tevens vastgesteld, dat de omloopstijd van Deimos, de buitense maan van Mars, 30 uur bedroeg; terwijl Phobos in minder dan 8 uur rond Mars loopt.

Bij deze astronomische ontdekking kwam dus inderdaad vast te staan, dat de binnenste maan Phobos meer dan twee maal zo snel om Mars draaide dan de buitenste maan Deimos. Voorts vertoonden beide manen kermerken, die in veel opzichten overeenstemden met de terzake gedane uitspraken van de mythische astronomen uit Laputa.

Dus had Swift toch gelijk gehad en niet gefantaseerd. Zijn fictieve astronomen hadden het bij het rechte eind. En hij was op de hoogte van astronomische feiten, die eerst 151 jaar later - met behulp van prima uitgeruste telescopen - door de mannen der wetenschap zouden worden ontdekt.

De grote vraag, die wel nooit zal kunnen worden beantwoord, blijft echter: "Hoe wist Swift dit allemaal?"

(Fate Magazine, augustus 1957)

JUPITER WINT VAN THOR

New York (Ass.Press), 7 juni 1957.

Volgens de New York Times is het Amerikaanse leger er in geslaagd met succes een projectiel voor middelbare afstand te lanceren. Een week geleden werd de raket JUPITER in Florida afgevuurd, waarbij het projectiel een hoogte van 480 kilometer bereikte en een reikwijdte had van bijna 2500 kilometer.

Aldus is het leger er in geslaagd een overwinning te behalen op de Amerikaanse luchtmacht. De rivaal van de JUPITER is n.l. de THOR van de luchtmacht, maar die heeft men driemaal tevergeefs geprobeerd behoorlijk te starten.

DE EXPERTS ZEGGEN HUN MENING:

Lord C.T. DOWDING, ex-luchtmaarschalk, opperbevelhebber van de Geallieerde luchtmacht in Europa in de tweede wereldoorlog;

" Heden ten dage is er een nieuw verschijnsel, dat zeer wel mogelijk een factor van buitengewone betekenis kan worden. Ik bedoel de voorwerpen bekend onder de naam van Vliegende Schotels. Mensen, die dit onderwerp niet hebben bestudeerd, nemen een onverdraagzame houding aan ten opzichte van deze verschijnselen en leggen verklaringen hierover naast zich neer, daar zij deze beschouwen als het gevolg van slechte waarnemingen, waanvoorstellingen, of misleidende grappenmakerij.

Maar ieder, die de moeite neemt, de goed gedocumenteerde literatuur, die rondom de U.F.O.'s is ontstaan, te bestuderen, zal moeten toegeven, dat deze stapel van getuigenissen niet licht terzijde kan worden geschoven.

Meer dan 100.000 meldingen zijn reeds geregistreerd! Vele hiervan kunnen niet worden verklaard, zelfs niet met de grootste inspanning van wetenschappelijke verbeeldingskracht. En ik kan u de verzekering geven dat de wetenschappelijke verbeeldingskracht zich tot het uiterste en zelfs nog daarboven heeft ingespannen in pogingen om van de waargenomen verschijnselen een redelijke verklaring te geven.

Persoonlijk heb ik Australië nooit gezien, maar ik heb bewijzen, die mij de voldoening geven, dat het bestaat. Op dezelfde wijze ben ik overtuigd van het bestaan van deze luchtschepen. Het is echter heel iets anders om van het bestaan van iets overtuigd te zijn dan om te weten, waar dat iets vandaan komt en wat de motieven van de inzittenden van deze luchtschepen zijn, die hen nopen ons te bezoeken.

Door middel van eliminatie (het wegwerken van een grootheid, die in 2 of meer vergelijkingen voorkomt) kan men opmaken, dat deze voorwerpen geen aardse oorsprong hebben. Als dit zo is, moeten zij dus van buiten onze atmosfeer komen. Dit is niet zo'n onredelijk denkbeeld als het op het eerste gezicht lijkt. Binnen een jaar zullen wij een raket naar de maan kunnen zenden.

Binnen 100 jaar zullen de aardbewoners een normale luchtverbinding met de maan hebben gemaakt. En tientallen jaren daarna zijn wij misschien in staat om de naastbijgelegen planeten te bezoeken.

Kunnen wij dan zo arrogant zijn om vol te houden, dat het niet mogelijk is, dat er wezens van een andere planeet ons enige eeuwen vooruit zijn in wetenschappelijke ontwikkeling?

In geen dele is het zeker, dat al deze voorwerpen van dezelfde planeet afkomstig zijn. De inzittenden van deze schepen - want er zijn overvloedige bewijzen, dat deze voertuigen gedurende de vlucht door intelligenties worden bestuurd - worden misschien niet door dezelfde motieven geleid om onze planeet te bezoeken. Sommigen kunnen hier komen op grond van vriendschappelijke en hulpvaardige motieven, terwijl anderen worden geleid door koel wetenschappelijke nieuwsgierigheid en weer anderen door kennis van de ver reikende gevolgen van onze amateuristische toepassing van kernsplitsing en kernreacties. En dan is er nog een kleine mogelijkheid, dat sommigen worden gedreven door vijandige drijfveren, of daartoe mogelijk worden aangezet door dwaze daden van agressie onzerzijds.

De luchtmachtautoriteiten van de Ver. Staten van Amerika hebben een grote verzameling van rapporten over Vliegende Schotels, maar zij willen deze niet openbaar maken, omdat zij bang zijn voor de reactie hierop door de bevolking. Dat zij goede redenen voor deze angst hebben, kan worden afgeleid uit de belachelijke paniek, die in New York ontstond, toen een bewerking van het boek "Oorlog der Werelden" van H.C.Wells als hoorspel door de radio werd uitgezonden. De mensen dachten werkelijk, dat Marsbewoners waren geland en er ontstond een paniek, die niet in bedwang kon worden gehouden.

Daarom heeft de Amerikaanse luchtmacht tot nu toe een terughoudende politiek gevolgd van gedeeltelijke onthullingen onder druk der omstandigheden, waarna tegenspreken en ontkenningen kwamen. Nu zou het schijnen, dat de tijd nu is aangebroken om de feiten niet langer achter te houden. De autoriteiten hebben zich niet verzet tegen de publicaties van Majoor Donald Keyhoe, een gepensionneerd luchtvaartdeskundige en van Edward J.Ruppelt, ex-hoofd van het Amerikaanse onderzoekcentrum van de U.F.O.'s.

De werken van deze U.F.O.-pioniers worden gesteund door een schrikbarend aantal rapporten over niet te ontkennen waarnemingen van onbekende vliegende voorwerpen, die door de officiële Amerikaanse instanties zijn onderzocht.

Hoe men het probleem der Vliegende Schotels ook wenst te benaderen, het bestaan van deze ruimteschepen staat zonder enige twijfel vast.

Ik meen te mogen zeggen, dat de bewijzen hiervoor overweldigend zijn en dat bij afwezigheid van elk soort van bewijs, dat zij van aardse oorsprong zijn, of zouden kunnen zijn, het volkomen gerechtvaardigd is aan te nemen, dat zij uit een ander deel van het heelal komen!

Uit historisch standpunt gezien bevinden wij op aarde ons voor de eerste maal in een positie om misschien in staat te zijn om stoffelijk en geestelijk contact te kunnen maken met bewoners van andere werelden.

Wel dit is een verbazingwekkende gedachte, omdat de gevolgen hiervan, hetzij ten goede hetzij ten kwade, elke andere gebeurtenis in de geschiedenis van het menselijk ras, voor zover zij ons bekend is, in belangrijkheid zullen overtreffen. In de letterlijke betekenis van het woord kunnen zij een NIEUW TIJDPERK voor de mensheid inluiden. Ik vind het de plicht van iedere leider van het menselijk denken om aandacht te schenken aan deze verschijnselen en hier studie van te maken, zodat hij in staat is anderen over dit onderwerp in te lichten.

REGERINGEN VERZWIJGEN HET BESTAAN VAN VLIEGENDE SCHOTELS!

" Vliegende Schotels bestaan inderdaad. En zij worden gedirigeerd vanuit het heelal van een plaats buiten de aardse sfeer."

Deze uitspraak werd op 15 mei 1957 gedaan door niemand minder dan Dr. J.C.Cooke, professor in de toegepaste mathematica aan de Universiteit van Malakka.

Hij voegde hieraan toe: "Er bestaat geen twijfel dat de regeringen het bestaan van Vliegende Schotels ontkennen, omdat zij bang zijn voor massapaniek en massahysterie."

AUSTRALISCHE U.F.O.-ONDERZOEKERS VATTEN HUN TAAK ERNSTIG OP

Het Australische Vliegende Schotel Research Centrum heeft radartoestellen en andere instrumenten aangeschaft om onbekende vliegende voorwerpen iedere dag te kunnen waarnemen. De uitrusting bestaat o.a. ook uit een elektronisch werkende telefoto- en filmapparatuur.

Het hoofdkwartier van het Centrum is gevestigd op het adres 22 Northcote Street, Kilburn, Zuid Australië. Algemeen Directeur is Mr. Fred P. Stone.

Ook verzorgt het Centrum wekelijks een radioprogramma van een kwartier op de commerciële uitzendingen van de stations van het radionet van Melbourne.

Deze uitzending is genaamd: "De waarheid over Vliegende Schotels". Hierin kan men interviews beluisteren met geleerden, astronomen en personen, die U.F.O.'s hebben gezien.

Met deze populaire voorlichting van het publiek in Australië kunnen wij onze Australische collega's Fred Stone, P.E. Norris en P.D.Thomas van harte gelukwensen.

Ten overvloedig zij hier vermeld, dat Mr. Fred Stone thans reeds 2 jaar correspondent voor "DISC" in Australië is.

DEENSE U.F.O. REVUE

Een groep in Kopenhagen is met de uitgave van een tijdschrift over Vliegende Schotels gestart. Het adres van deze nieuwe organisatie is: "Ole Jorgensensgade 5", Kopenhagen, N.Denemarken. De heer Egan Marcher is een der leiders.

Men heeft tot deze uitgave besloten in verband met het steeds toenemende aantal waarnemingen van U.F.O.'s in Denemarken en de belangstelling, die hierdoor bij het Deense publiek voor dit onderwerp is gewekt.

Deze nieuwe groep zal gaarne contact opnemen met andere researchgroepen en persoonlijke belangstellenden over de gehele wereld.

NIEUWE CANADESE SCHOTELCLUB

De "Interplanetary Ship Sightings Research Association" is zojuist in Canada opgericht. Haar adres is: 136, Florence Street, Hamilton, Ontario, Canada.

De president van deze nieuwe club is de heer DeWitt Lee. Zij hebben Europese en Amerikaanse correspondenten en zoeken gaarne contact met andere researchgroepen.

BOEKENSCHOUW

REPORT ON UNIDENTIFIED FLYING OBJECTS - Edw. J. RUPPELT

Sommige mensen zijn overtuigd van het bestaan van Vliegende Schotels, terwijl anderen deze verschijnselen zonder meer verwerpen. Tussen deze twee categorieën is een grote groep personen, die geen raad met dit probleem weet en er zich zelfs bezorgd over maakt.

Voor deze laatste categorie mensen heeft Edward J. RUPPELT het "Rapport over Onbekende Vliegende Voorwerpen" geschreven, een gedocumenteerd en wel doordacht werk, dat praktisch alles, wat over dit onderwerp bekend is, behandelt. Er komen geen artistieke impressies van Venus-mensen in voor, maar wel wetenschappelijke beschouwingen over talrijke vreemde gebeurtenissen.

Na de analyse van honderden rapporten over waarnemingen van Vliegende Schotels, het opnemen van persoonlijk contact met ooggetuigen in bijna alle staten van de USA en na uitvoerige discussies met wetenschappelijke experts over deze waarnemingen, is Edward Ruppelt wel DE MAN, die in staat moet worden geacht om een compleet verslag over het Schotelprobleem in Amerika te kunnen geven.

Het is alleen jammer, dat hij niet tot een bepaalde slot som is gekomen, maar hij laat er geen twijfel aan bestaan, dat hij ervan overtuigd is, dat de onbekende vliegende voorwerpen "ruimteschepen" zijn.

Het feit, dat dit werk thans in de pocketbookserie is verschenen en als zodanig in Nederland verkrijgbaar is (en binnen het bereik van iedere beurs; de originele uitgave kostte bijna een Engels pond), is voor ons aanleiding om bijzondere aandacht aan dit werk te schenken.

Zegslieden van de Amerikaanse luchtmacht hebben bekend gemaakt, dat er geen bewijs is, dat de onbekende vliegende voorwerpen ruimteschepen zijn. "Maar", vraagt Ruppelt zich af "moet een vliegende schotel soms voor de ingang van het hoofdkwartier van de luchtmacht landen, voordat deze zegslieden in ruimteschepen kunnen geloven?"

"Of, is er geen voldoende bewijs aanwezig, wanneer een radarstation op de begane grond een vreemd vliegtuig met nog niet bekende gedragingen op zijn scherm ziet verschijnen; een straaljager de lucht ingaat om dit voorwerp te verkennen; de piloot van deze jager de U.F.O. met het blote oog en door zijn verrekijker waarneemt; waarna het radarstation op de grond en de piloot in de lucht het onbekende vliegende voorwerp met een enorme snelheid uit hun gezichtskring zien verdwijnen?" aldus Ruppelt.

Verder behandelt hij het mysterie der zgn. Lubbocklichten in extenso en verklaart, hoe men na diverse proeven met bijzondere instrumenten tot de conclusie moest komen, dat deze lichten een natuurlijke oorzaak moeten hebben gehad.

Bij de beschrijvingen van andere onderzoeken ontkomt men niet aan de indruk, dat de autoriteiten zelf ook meermalen verkeerde conclusies hebben getrokken.

Verder toont Ruppelt, door middel van een overstelpend feitenmateriaal, aan, dat met korte tussenpozen regelmatig waarnemingen van U.F.O.'s worden gerapporteerd door nuchtere en volkomen betrouwbare militaire- en burger-piloten in Amerika.

Buitengewoon interessant is zijn beschrijving van de waarneming van Vliegende Schotels door experts boven de raketproefsterreinen van White Sands. Deze experts beschikten n.l. over speciale elektronische werkende instrumenten, die ontworpen waren om de raketten in hun vlucht te kunnen blijven volgen. Op grond van deze persoonlijke waarnemingen kwamen de raketdeskundigen Dr. Walther Riedel (V-2 expert in Wereldoorlog II) en Dr. Maurice Biot (66n der grootste geleerden ter wereld op het gebied der aerodynamica) tot de slotsom, dat deze vliegende voorwerpen niet van de aarde afkomstig konden zijn.

Buitendien wordt in dit boek de nadruk gelegd op het feit, dat de regering der Ver. Staten van Amerika een dubbelzinnige houding ten aanzien van het probleem der Vliegende Schotels aanneemt. Tevens wordt verklaard, waarom zij dit doet en dat als gevolg hiervan het pionierswerk der particuliere UFO-onderzoekers wordt tegengewerkt, of belachelijk gemaakt.

Hoe interessant de inhoud van "REPORT ON UFO'S" ook moge zijn, toch laat de stijl en taal van dit werk zeer veel te wensen over, omdat Ruppelt van origine een buitenlander is.

Maar als een authentieke beschrijving van de roman der Vliegende Schotels is het waardevol en behoort het in het bezit te zijn van iedereen, die in het vraagstuk der UFO's geïnteresseerd is.

Wat voor ons echter een mysterie is, is het feit, dat dit boek, dat in september 1953 reeds persklaar was, eerst eind oktober 1955 is uitgegeven.

AMERIKAANS AMBASSADEUR IN ZWITSERLAND GELOOPT IN HET BESTAAN VAN VLIEGENDE SCHOTELS.

Henri J. Taylor, de pas benoemde gezant der Ver. Staten van Amerika in Zwitserland, is ervan overtuigd, dat Vliegende Schotels bestaan en dat tenminste 10% der rapporten over waarnemingen van deze verschijnselen ernstig moeten worden opgevat.

Mr. Taylor werd over dit onderwerp ondervraagd door een speciale commissie van het ministerie van buitenlandse zaken, alvorens hij zijn benoeming tot gezant ontving.

Deze commissie gaf toestemming tot zijn aanstelling. De getuigenis van Taylor inzake U.F.O.'s werd op 4 mei 1957 bekend gemaakt in de New York Times, de Washington Post en andere bekende Amerikaanse bladen.

ENGELSE DOMINEE PREEKT OVER VLIEGENDE SCHOTELS

Dr. George Tiley, predikant van Pwrick, in de buurt van Worcester, Engeland, preekt over ruimteschepen en bezoekers uit de ruimte van andere werelden.

De wezens, die op Venus en Mars leven, zijn ons ver vooruit. Zij hebben geleerd alles in opbouwende zin te gebruiken. Zij hebben oorlog, ziekte en armoede uitgebannen. Men zou kunnen zeggen, dat zij hun Gouden Eeuw zijn begonnen. Zij zijn zo ontwikkeld, dat zij liever worden gedood dan het leven van anderen te benemen."

PROBLEMEN DER RUIMTEVAART door S.KOOISTRA

Het is ons bekend, dat de vliegtuigtechniek in betrekkelijk korte tijd een enorme ontwikkeling heeft ondergaan. In dit verband zou het niet verwonderlijk zijn, dat de ruimtevaart van de nieuwste technische smufjes op dit gebied en van de laatste ontdekkingen op natuurkundig, chemisch, meteorologisch, aerodynamisch en astronomisch terrein zou kunnen profiteren, zodat het eerste ruimteschip niet lang meer op zich zal laten wachten.

Een dergelijk optimisme hebben de ruimtevaartdeskundigen echter hard nodig, want bij nadere bestudering van dit probleem blijken er zo ontstellend veel onopgeloste vraagstukken te zijn, dat er pioniersbloed vereist wordt om toch nog door te zetten. En doorgewerkt wordt er door vele enthousiaste wetenschapsmensen, die er ten slotte door vereende krachten in zullen slagen de ruimtevaart met bemande luchtschepen te verwezenlijken.

Veel geleerden werken aan de technische zijde van dit probleem, anderen verrichten voorbereidende proeven op medisch gebied. Het gaat er n.l. niet alleen om, een schip te bouwen, dat de ruimte in kan vliegen, doch er moeten ook mensen zijn, die het kunnen besturen.

Voor het verkrijgen van de enorme snelheden, die nodig zijn, moeten heel speciale brandstoffen worden gevonden, waarvoor weer bijzondere motoren moeten worden gebouwd.

Is dit gelukt, dan moet er een materiaal worden gevonden voor de huid van het schip. Een van de grootste hindernissen is n.l. de hittebarrière. Door de wrijving van de lucht langs het schip ontstaat n.l. warmte, welke bij hoge snelheden kan stijgen tot ongeveer het kwadraat van de snelheid. Zo wordt op 10 km hoogte bij 2 maal de geluidssnelheid de temperatuur 150 graden Celcius, bij 3 maal deze snelheid 350 en bij 20 maal deze snelheid 11000 graden C. Niet alleen, dat de huid van het schip aan dergelijke temperaturen zou worden blootgesteld is reeds heel ernstig, doch de luchtmoleculen zelf zullen bij een temperatuur van 2800 graden C. uiteenvallen in atomen, die zich weer op andere wijze zullen combineren. Van daar is men vlijtig aan het zoeken naar materiaal, dat een dergelijke grote hitte zal kunnen verdragen.

Met Titanium in het luchtledige of bij zeer grote koude bereid zijn al aardige resultaten verkregen, terwijl men voorts speciale koelinstallaties heeft onderworpen.

Het vliegtuig, de Douglas X 3, bijgenaamd de Vliegende Dolk, had een koelinstallatie voldoende om 20 huizen aan de evenaar koel te houden. In de Amerikaanse laboratoria wordt dan ook naarstig aan dit koelprobleem gewerkt.

Het vinden van geschikte brandstof; het daarvoor ontwerpen van speciale motoren; het bouwen van een bruikbare huid met bijzondere koelinstallaties zijn slechts enkele van de vele technische problemen, die volledig dienen te worden opgelost, alvorens men een ruimteschip kan bouwen. Onnodig te zeggen, dat deze technische werkzaamheden een bovenmatige hoeveelheid tijd, geld en arbeid vorderen.

Een geheel ander probleem is echter dat, van de grenzen van het prestatie- en uithoudingsvermogen van de mens zelf, op lichamelijk en psychisch terrein.

De menselijke zintuigen en zijn denk- en reactiesnelheid zijn berekend op een normaal menselijk leven. Zo heeft het oog 1.8 seconde nodig om een voorwerp binnen ons gezichtsveld te fixeren. Bij de snelheden van de ruimtevaart is een schip in die tijd reeds kilometers verder en kan de bestuurder een voorwerp in de ruimte eerst waarnemen, als hij er mee in botsing is gekomen. En zou hij het tijdig waarnemen, dan verloopt er zeer waarschijnlijk nog te veel tijd om het roer om te gooien. Het waarnemen en het besturen van het ruimteschip zal dus elektronisch moeten geschieden.

Een tweede belangrijk vraagstuk is het doorstaan van de enorme snelheden en versnellingen, waarmee een ruimteschip opstijgt, of eigenlijk wegschiet. Ook op dit gebied worden uitgebreide proeven genomen.

Doch een der moeilijkste problemen is het zich psychisch aanpassen aan 'n toestand van gewichtloosheid. Wij zijn op aarde geheel opgegroeid onder de invloed van de zwaartekracht. Wanneer wij ons willen bewegen, of iets grijpen, weten wij precies hoeveel arbeid wij de spieren moeten geven om onze armen en benen te bewegen. De juiste samentrekking van de spieren heft het gewicht van de arm op en het juiste ontspannen van die spieren laat die arm rustig dalen naar het te grijpen voorwerp.

Wanneer die arm nu echter geen gewicht meer heeft, zijn wij onze gehele gewoonteberekening verloren. Voor een juiste bediening van belangrijke knoppen en handles zou men zich in die nieuwe toestand geheel moeten inleven. En dit is zeker niet eenvoudig, want deze toestand kan men niet kunstmatig op aarde tot stand brengen.

De vragen, die zich hier dus opwerpen zijn: "Wat gebeurt er als men in een dergelijke toestand komt te verkeren?"; "Is de mens in staat om zich in korte tijd in een dergelijke toestand van gewichtloosheid in te leven?" en "Welke mensen zullen dit wél en welke zullen dit niet kunnen?" (opdat men een voorselectie kan toepassen).

Als wij dan nog bedenken, dat de zogenaamde "ledige ruimte" helemaal niet leeg is, doch dat zich daar miljoenen meteoren met enorme snelheden in voortbewegen, - ja, men er zelfs in bepaalde gebieden op bepaalde tijden gehele stromen van meteoren heeft vastgesteld - dan is dit ook niet bepaald bemoedigend of geruststellend.

Voorts willen wij nog wijzen op de aanwezigheid van groten-deels nog in werking zijnde onbekende dodelijke kosmische stralen en het feit, dat het zonlicht buiten onze dampkring oogverblindend is. En op die plaatsen, waar dit licht niet doordringt, heerst een Egyptische duisternis, omdat er geen licht aanwezig is, die een deel van het zonlicht kan breken voor licht in de schaduw.

De ruimte staat vijandig tegenover ieder soort aardse en ook menselijk organisme. Al zullen wij over nog zulke volmaakte technisch uitgeruste ruimteschepen met de nieuwste atomaire en electronische smufjes, beschikken, dan blijft het menselijk lichaam het zwakke punt in het gehele ruimte-avontuur.

Om het lichaam tegen de vijandige factoren te beveiligen, moet de toekomstige ruimtevaarder ook een speciaal voor hem ontworpen kostuum aantrekken. Dit ruimte-kostuum zal heel ingewikkeld worden en eerder stijf dan gemakkelijk passend zijn. In tegenstelling met de duiker bestaat er voor de ruimtevaarder geen druk van buitenaf, zodat bij een soepel kostuum zijn lichaam onnodig zou gaan uitzetten met alle gevolgen daarvan. Het ruimtekostuum moet dus volkomen sluitend zijn.

Een nog ernstiger gevaar voor de ruimtevaarder is de mogelijkheid, dat zijn bloed in een dergelijke staat zal komen te verkeren, dat het gaat koken. Het kookpunt van een vloeistof is n.l. niet alleen afhankelijk van de temperatuur, doch ook van de op deze vloeistof uitgeoefende druk. Ter hoogte van de zeespiegel kookt water bij een temperatuur van 100 graden Celcius, doch op de top van de Mount Everest, waar de druk van de daarboven gelegen atmosfeer veel kleiner is, bij een veel lagere temperatuur.

Zo zou het bloed op een hoogte van 20 km bij een temperatuur van 36,5 graden C. kunnen koken, hetgeen de normale temperatuur van het menselijk lichaam is. Onze ruimte-uitrusting moet dus behoorlijk onder druk staan. Evenals vliegtuigen, die boven 6 km stijgen, zal het ruimteschip over drukcabines moeten beschikken. Tot heden is men er echter nog niet in geslaagd om het juiste ruimte-kostuum voor de ruimtevaarder te ontwerpen, vooral ook vanwege het feit, dat deze kleren volkomen isolerend moeten zijn.

En hoe zullen wij ons kunnen beschermen tegen de ultraviolette zomestralen met een korte golflengte, die door de ozonlaag van onze dampkring worden geabsorbeerd, doch die daarbuiten beslist schadelijk zijn en overal doordringen? En deze gevaren zijn nog maar kinderspel in vergelijking met de reeds eerder genoemde dodende kosmische stralen. Dit zijn slechts enkele van de vele moeilijkheden, die nog overwonnen moeten worden en men moet dan ook groot respect hebben voor de velen, die onverdroten aan deze problemen doorwerken.

Ons werd gevraagd, hoe het komt, dat zoveel ruimtevaart enthousiasten weinig of geen interesse hebben voor het probleem der Vliegende Schotels. Wanneer men echter bedenkt, dat de hiervoren geschetste moeilijkheden bij de U.F.O.'s alle een waarschijnlijk heel eenvoudige oplossing hebben gevonden, dan wordt dit juist door deze mensen voor onmogelijk gehouden, omdat dit zo volkomen in strijd is met hetgeen zij menen te weten. En een kleine groep onder hen, die evt. andere mogelijkheden zou willen beklemtonen, zal zich niet openlijk met het probleem der U.F.O.'s willen bezighouden uit vrees te worden uitgelachen.

Op deze wijze zou het feit te verklaren zijn, dat mensen, die al hun krachten wijden aan het probleem der menselijke ruimtevaart, de ruimtevaart der Vliegende Schotels negeren.

Gelukkig is het omgekeerde niet het geval en ons blad besteedt veel aandacht aan de ontwikkeling van de ruimtevaart. Zo hopen en verwachten wij, dat in de nabije toekomst een leerzame en vruchtdragende ontmoeting en samenwerking tussen ruimtevaart-belangstellenden en UFO-studenten zal kunnen plaats vinden.

VLIEGENDE SCHOTELS BOVEN NEDERLAND

Op zondagavond 7 juli j.l. zag onze voorzitter, de Hr. P.W.G. Lokkers hoog in de lucht een verlicht voorwerp, dat met ongelooflijke snelheid door het luchtruim schoot op zeer grote hoogte en dat onmogelijk een vliegtuig kon zijn. De waarneming geschiedde boven den Haag om 23.30 uur.

En een half uur later zag de Hr. L.J. Huberts uit de Theeresiastraat in den Haag met zijn vrouw en een logé vanaf hun balkon vermoedelijk hetzelfde lichtende voorwerp, dat zich met grote snelheid boven de stad bewoog. De hr. Huberts waarschuwde onmiddellijk de politie, zodat zijn getuigenis kon worden gestaafd door 2 agenten, die hetzelfde voorwerp ook waarnamen. Vermoedelijk zijn er die avond echter meerdere voorwerpen boven den Haag geweest, omdat er in verschillende delen van de stad tot half 2 's nachts meldingen binnenkwamen. Bij de Leidse sterrenwacht had men echter niets bijzonders gezien.

Ook boven Rotterdam zijn onbekende vliegende voorwerpen waargenomen en wel op vrijdagavond 5 juli j.l.

Om 22.40 verscheen daar een helder wit licht boven de stad ter grootte van een flinke ster, dat zich tamelijk snel verplaatste van zuid naar noord.

Het licht kon noch een meteor, noch een vliegtuig zijn, omdat het een opvallende zig-zag-beweging maakte (Vgl. artikel van Besoor op pagina 12 van dit nummer).

Ditzelfde licht (of een ander licht. Red.) werd nog 3 maal deze nacht waargenomen. En welk vreemd licht nam de radar-dienst van de marinebasis den Helder waar op hun scherm?

MEDEDELINGEN VOOR ONZE LEZERS

Om aan diverse verzoeken van onze lezers te voldoen, wat enerzijds betreft het verstrekken van fotomateriaal en anderzijds het actieve werk van het Diets Interplanetair Studie Centrum nader te leren kennen, stellen wij een populair tijdschrift beschikbaar, dat een gedegen artikel over Vliegende Schotels publiceert. In dit artikel werd veel aandacht gewijd aan het werk van DISC, terwijl het door foto's werd geconcludeerd. Als buitengewone attractie ontvangt u bij dit tijdschrift de originele boodschap van Dr. Schweitzer aan de Mensheid, met foto's geïllustreerd en enige andere interessante artikelen. Dit alles ontvangt u franco thuis na storting van f 1.- op postrekening nr. 297306 ten name van penningmeester DISC, den Haag met vermelding: "Disc-pakket nr. 8"

Het afgelopen jaar heeft onze voorzitter, de Hr. P.W.G. Lokkers talloze lezingen voor verschillende verenigingen in den lande gehouden over het probleem der Vliegende Schotels. Hij oogette daarbij steeds veel belangstelling. En op 2 mei j.l. spraken onze hoofdredacteur en onze wnd. secretaris, de Hr. S.Kooistra over hetzelfde onderwerp in een zeer goed bezette zaal van het gebouw "Ken U Zelfen", in den Haag op uitnodiging van het Haags Ruimtenieuws-centrum. De vele blijken van waardering, vooral in de vorm van abonnementen na deze lezing ontvangen, geven de bestuurders van DISC weer rugge-steen om met dit vaak zeer ondankbare werk voort te gaan.

Diegenen onder u, die ook prijs op dergelijke lezingen stellen, kunnen zich wenden tot het Secretariaat van DISC, Postbus 537, den Haag.

Voor zover de ruimte het toelaat, zullen in het volgende nummer van SCHOTELNIEUWS o.a. onderstaande artikelen verschijnen:

- "De Manen van Dr. Tombaugh";
- "Technische Analyse van de Vliegende Schotel";
- "Tien jaar U.F.O.-onderzoek";
- "Vliegende Schotels in de Praehistorie";
- "Raketten of Kunstmannen?";
- "Het geofysisch jaar is begonnen!"

Dit nummer ontvangt u ca 1 okt. e.k., mits u vóór die tijd uw abonnementsgelden ad f 5.- voor het 2e halfjaar van de eerste jaargang per giro heeft overgemaakt.

SCHOTELNIEUWS - Abonn.prijs: f 9.- per jaar, f 5.- per halfj.
Postgiro: nr. 297306 t.n.v. Penningmeester DISC, Den Haag.